

DE DAG DAT IK EEN SPORTHELD WERD

Tine De Koninck

Ik herinner me nog goed de dag dat onze meester van het zesde leerjaar aankondigde dat we een voetbaltoernooi zouden houden op school. Iedereen juichte, behalve ik. Sport was nooit echt mijn ding. We werden lichtjes gedwongen om mee te doen, dus daar stond ik dan in mijn turnoutfit en mijn geleende voetbalschoenen. Al wist ik dat ik meer kans had om over mijn eigen voeten te struikelen dan om een doelpunt te scoren.

De wedstrijd begon en ik stond zenuwachtig achterin als verdediger, ver weg van de actie. Dat leek me wel veilig. Maar toen, alsof het lot me wilde tarten, kwam de bal recht op mij af. Zonder dat ik echt beseftte wat ik deed, raakte ik de bal en, tot ieders verbazing (inclusief mijn eigen), schoot ik hem recht in het doel.

"GOAL!" schreeuwde iedereen. Mijn teamgenoten kwamen juichend naar me toe, alsof ik een voetbalheld was. Eén moment voelde ik me onoverwinnelijk.

Natuurlijk, vijf minuten later struikelde ik weer over het gras en rolde ik als een bowlingbal over het veld. Maar dat maakte niet uit. Die dag had ik mijn moment gehad. Ik had gescoord. Even was ik de held geweest. Stond ik in het middelpunt van de belangstelling.

Het leerde me dat je soms gewoon moet proberen, zelfs als je denkt dat je iets niet kunt. Zelfs een klungel als ik kan weleens een doelpunt scoren. Dus, onthoud: je weet nooit wanneer jouw kans komt om te schitteren – zelfs al struikel je daarna weer over je eigen voeten!

Deze column werd speciaal geschreven voor de wedstrijd *Woord in actie* en mag niet voor andere doeleinden gebruikt worden zonder de expliciete toestemming van de auteur.

